

Naproti tomu je ovšem nutno se stížností souhlasiti, že nesmí brániti dopravě po určité komunikaci žádná faktická nebo právní překážka, jež by znemožňovala, aby po komunikaci děla se doprava, které jinak každá silnice má sloužiti. To platí tím spíše o silnici, do které má ústiti silnice příjezdní a jež tedy má příjezdní silnici spojovati s ostatní veřejnou sítí komunikační.

Po této stránce vytýká stížnost, že komunikace č. kat. . . . není dostatečně technicky vybavena, neboť není opatřena štětem, takže se pro dopravu vozidly, zvláště těžkými, nehodí. Než žal. úřad poukázal ve svém rozhodnutí k tomu, že technický stav komunikace té byl při politické pochozí komisi zjišťován na místě samém a že výsledek zjišťování byl příznivý. Stížnost sice namítá, že toto zjišťování bylo povrchní, avšak nevytýká, v čem se jeví toto zjišťování nedostatečným, a jak jinak, nežli se to při politické pochozí komisi stalo, mělo býti technické vybavení příslušné komunikace zkoumáno. Je tedy až potud námitka stížnosti bezdůvodná.

Avšak stížnost vytýká také, že žal. úřad nepřihlédl vůbec k právní překážce, jež bere komunikaci č. kat. . . . charakter silnice, totiž k zákazu jízdy vozidly, který pro komunikaci odedávna platí a je vyjádřen příslušnými tabulkami, umístěnými na obou koncích komunikace. Ke shodné námitce odvolání nezaújal žal. úřad v nař. rozhodnutí vůbec stanovisko. Že okolnost, že určitá komunikace není vůbec pro dopravu vozidly připuštěna, je významnou s hlediska zák. o příjezdních silnicích, o tom lze těžko pochybovati, uváží-li se, že by účel příjezdní silnice, zákonem sledovaný, byl zcela zmařen, kdyby příjezdní silnice ústila do komunikace, po níž se doprava vozová nemůže vůbec konati, a kterou by tedy nebylo možno za silnici ve smyslu § 1 zák. č. 38/1886 z. z. čes. kvalifikovati.

Jestliže tedy žal. úřad se odvoláním stěžujícího si města v tomto směru nezabýval, pak právem vytýká stížnost jeho rozhodnutí závažnou vadu.

Č. 11.849.

Vojenské věci. — Řízení správní: * Uložiti vlastníku soukromé cesty povinnost, aby ji dal pro veřejnou komunikaci k dispozici jako náhradní cestu za veřejnou cestu, která v důsledku provozu vojenské střelnice byla uzavřena, může podle § 12 zák. čl. XXXIX:1895, nedocí-li se dohody, toliko ministr národní obrany v dohodě s ministrem vnitra.

(Nález ze dne 12. dubna 1935 č. 14.634/35.)

V ě c: Československý stát (ředitelství státních lesů a statků v Užhorodě) proti zemskému úřadu v Užhorodě o zřízení náhradní cesty po dobu používání vojenské střelnice.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Na základě komis. prohlídky rekonstruované posádkové školní střelnice v Užhorodě ze 3. prosince 1929 vydal městský notářský úřad v Užhorodě výměr ze 7. prosince 1929, jímž na základě §§ 5 a 12 zák. čl. XXXIX:1895 a prov. nař. min. války ze 17. srpna 1895 udělil povolení k používání této střelnice za některých podmínek, zejména i co do roční i denní doby používání. Ve výměru je stanoveno, že spodní cestu U.—P. nutno po čas střelby uzavíratí vojenskými strážemi pro přejezd povozy a přechod lidmi na dobu nežli pásmo terénu mezi střelnicí a touto cestou zaroste opět dubovým lesem, t. j. na dobu 15—20 let. V bodě 4. podmínek pak je vysloveno, že pro přejezd obyvatelů obce P. po čas střelby na školní střelnici uvolní ředitelství státních lesů cestu vedoucí přes Č. do U. podél vojenské stráže č. 6, 5, 4, jak z plánu jest patrné.

Odvolání, které z výměru tohoto podalo ředitelství státních lesů a statků v Užhorodě, a v němž brojilo proti povinnosti, v bodě 4. podmínek mu uložené, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil si nss v první řadě ujasnit podstatu nař. rozhodnutí. Rozhodnutím tímto uloženo ředitelství státních lesů a statků, aby po dobu používání vojenské střelnice ke střelbě, kdy z důvodů bezpečnostních nutno t. zv. spodní cestu z P. do U. jak pro povozy, tak pro chodce uzavřítí, dalo k dispozici jako náhradní cestu pro veřejnou komunikaci lesní cestu vedoucí z P. přes Č. do U. Ukládá se tedy státu, jako vlastníku této lesní soukromé cesty, povinnost, aby trpěl užívání její naznačeným způsobem. Důvodem pro stanovení této povinnosti je úvaha, že nerušené používání vojenské střelnice vyžaduje, aby pro spojení mezi P. a U. byla na místo t. zv. spodní cesty, tomuto spojení normálně sloužící, za daných poměrů (vykácení lesa) však pro ohrožení při střelbě proň nezpůsobitelná, opatřena náhradní komunikace. Povinnost uložená státu jako vlastníku lesní cesty čelí tedy k tomu, aby bylo zajištěno, že bude lze vojenské střelnice podle jejího určení užívatí bez nebezpečí, že střelbou by byly ohroženy životy lidské. Jest proto vlastním cílem úředního opatření vybavení vojenské střelnice takovým způsobem, aby vyhovovala požadavkům bezpečnosti, jež na zařízení takové se musí klásti. Tím se dochází k závěru, že v daném případě je nutno zřízení náhradní cesty posuzovati stejně jako zajištění místa potřebného pro vojenskou střelnici samotnou. Ale pak lze tuto náhradní cestu získati jedinečně způsobem předepsaným v § 12 zák. čl. XXXIX: 1895, t. j. nedocílí-li se v té příčině dohody, může min. zem. obrany, resp. nyní vzhledem k zák. č. 2/1918 Sb. a k zák. č. 218/1920 Sb. min. nár. obrany v dohodě s min. vnitra, na základě zprávy správního úřadu naříditi vyvlastnění dotyčného pozemku, jež ovšem se může omeziti na přenechání jeho k dočasnému užívání, jakým se jeví příkaz, aby ředitelství státních lesů a statků v Užhorodě dalo zmíněnou cestu pro veřejnou komunikaci k dispozici.

Vzhledem na kompetenci v cit. § 12 normovanou nutno uznati, že ani měst. notářský úřad v Užhorodě, ani zem. úřad v Užhorodě, jimž jinak podle § 20 zák. čl. XXXVI:1879 přísluší rozhodování ve věcech týkajících se ubytování vojska, nebyly příslušnými, aby st-lce uložily za povinnost dáti po dobu používání vojenské střelnice v Užhorodě k dispozici svoji lesní cestu jako náhradní komunikaci; rozhodl-li žal. úřad o této otázce, překročil tím meze své příslušnosti.

Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno, aby se nss zabýval otázkou, zda st-lce náhrada za obávané škody, způsobené jí lesními krádežemi, přísluší či nikoliv.

Č. 11.850.

Řízení správní: I. * **Není všeobecně platné normy, jež by úřad politický vylučovala z rozhodování z důvodu podjatosti úřadu samého. Takovouto normou není zejména ani ustanovení § 11 odst. 8 spr. ř.**

V y v l a s t n ě n í: II. * **»Přiměřenou náhradou« za pozemek vyvlastněný podle § 6 zák. č. 45/30 Sb. nerozumí se cena, které by byl vyvlastněný mohl docílit při prodeji pozemku toho z volné ruky.**

(Nález z 12. dubna 1935 č. 15.504/33.)

V ě c: Heřman A. a Ema H. v A. proti zemskému úřadu v Praze o vyvlastnění pozemku podle zák. o stav. ruchu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Na základě výsledků komisionelního šetření z 9. srpna 1930 vyvlastnil okr. úřad v Aši výměrem ze 16. srpna 1930 podle ustanovení §§ 2, 3, 5 a 6 zák. č. 45/1930 Sb. pozemky . . . , ležící v katastrální obci A. a náležející st-lům, ve prospěch okresu a.-ského pro stavbu okr. nemocnice za náhradu 110 Kč za 1 čtvereční sáh, při čemž případnou dávku z přírůstku hodnoty měli nésti vyvlastnění.

Odvolání, jež z výměru toho podali dnešní st-lé, žal. úřad nař. rozhodnutím vyhověl jen potud, že zrušil jeho ustanovení o tom, že dávku z přírůstku hodnoty nesou st-lé, jinak však odvolání zamítl.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané, vycházel nss z těchto úvah:

St-lé již ve svém odvolání z výměru okr. úřadu v Aši namítali podjatost okr. úřadu k rozhodování o žádosti okresu za vyvlastnění, poukazující na to, že přednosta tohoto úřadu je zároveň předsedou okr. výboru a nemůže tedy vystupovati jako soudce ve věci vlastní. Žal. úřad, pojav tuto námitku jako námitku podjatosti okr. hejtmana, resp. okr. úřadu v Aši, odmítl ji podle § 11 odst. 5 vl. nař. č. 8/28 Sb. jako opožděnou, ježto prý ji st-lé neuplatnili ani ve svých písemných námitkách z 8. srpna 1930, ani při komis. řízení samém.